

Thuk Je Che Tibet News

Any: 2013

Versió en Català

Edició Informativa

El **Tibet** és al centre d'Àsia, amb una superfície de 2,5 milions de quilòmetres quadrats i les muntanyes més altes de la terra. Un vast altiplà àrid i grans valls fluvials componen la pàtria física de sis milions de tibetans. Té una altitud mitjana de 4.000 mil metres (uns 13.000 mil peus) sobre el nivell del mar.

Tibet està constituït per tres províncies, que són: **Amdo** (ara dividida pel govern xinès en les províncies de Qinghai, Gansu i Sichuan), **Kham** (en gran mesura incorporat a les províncies xineses de Sichuan, Qinghai Yunnanand) i **U-Tsang** (que juntament amb Kham occidental és el territori que el govern xinès diu Regió Autònoma del Tibet (RAT)).

La Regió Autònoma del Tibet (RAT) comprèn menys de la meitat del Tibet històric i va ser creada pel govern xinès el 1965 per raons administratives. És molt important assenyalar que quan els funcionaris i les publicacions xineses utilitzen el terme "Tibet" es refereixen només a la Regió Autònoma del Tibet (RAT).

Els tibetans, però, utilitzen el terme Tibet per referir-se a les tres províncies que es poden observar en el mapa polític adjunt, i descrites anteriorment, és a dir, l'àrea tradicionalment coneguda com Tibet abans de patir la invasió entre els anys 1949 - 50.

Des que el govern xinès va envair el territori independent del Tibet el 1950, les injustícies dels drets humans en aquesta part del continent asiàtic s'han vist incrementades constantment.

Empresonaments injustificats, tortures, esterilitzacions a les dones, assassinats desmesurats i abusos al medi ambient ha estat i és, la tònica general del dia a dia del poble tibetà.

Però estem aquí per dir **PROU!!!**

BREU RESUM FINS AL 2008

La República Popular de la Xina, país que també porta molts anys patint la tirania del Partit Comunista al poder, es va annexionar el Tibet a principis dels 50, creant un conflicte enquistat durant més de mig segle. Aquests són els principals esdeveniments des de la invasió:

1950: El govern xinès envaeix la part oriental del Tibet

17 de novembre de 1950: el 14° Dalai Lama, Tenzin Gyatso, assumeix amb 15 anys d'edat la Prefectura d'Estat.

23 de maig de 1951: els líders tibetans són obligats a signar un tractat que posa la regió sota l'administració del govern de la Xina.

1954: la població tibetana es resisteix a l'ocupació i es produeixen disturbis i enfrontaments.

Juliol de 1954: el Dalai Lama visita la República Popular de la Xina, on es reuneix amb Mao Tse Tung.

Març de 1959: els xocs violents entre els ocupants xinesos i la població causen prop de 90.000 morts només a Lhasa.

17 de març de 1959: el Dalai Lama i els seus ministres fugen després de la duríssima repressió del govern xinès a l'aixecament popular i s'instal·len al poble de Dharamsala, al nord de l'Índia.

TIBET
IS NOT
A PART OF
CHINA

1963: El govern de la Xina prohibeix als estrangers visitar el Tibet, la prohibició no serà aixecada fins a 1971.

1965: el govern xinès crea la Regió Autònoma del Tibet i emprèn l'assentament a gran escala de població xinesa a la regió.

1966: la "Revolució Cultural Xina" resulta en la destrucció de monestirs i béns culturals tibetans.

1979: primer contacte entre el Dalai Lama i representants del govern de la República Popular de la Xina des del seu exili.

21 de setembre de 1987: el Dalai Lama fa públic el seu "Pla de pau de **cinc punts** per al Tíbet, davant el Congrés dels Estats Units.

1) - La transformació de la totalitat del Tibet, incloent les províncies orientals de Kham i Amdo, en una zona de "ahimsa" (no-violència).

2) - L'abandonament per la Xina de la política de trasllat de població.

- 3) - El respecte als drets humans i a les llibertats democràtiques fonamentals del poble tibetà.
- 4) - La restauració i protecció de l'entorn natural del Tibet.
- 5) - El començament de negociacions formals sobre la futura situació del Tibet i les relacions entre els pobles xinès i tibetà.

7 de març de 1989: el Govern xinès decreta la llei marcial a Lhasa, després de tres dies de reivindicacions i disturbis.

10 de desembre de 1989: el Dalai Lama guanya el **Premi Nobel de la Pau**.

Agost de 1994: la comunitat tibetana a Suïssa acusa el govern de la Xina de la mort de 1,2 milions de tibetans i la destrucció sistemàtica de més de 6.300 temples i llocs històrics.

1995: el Dalai Lama designa un nen tibetà, Gedhun Choekyi com reencarnació del **Panchen Lama**, la segona figura més rellevant del budisme tibetà i futura reencarnació del Dalai Lama, però les autoritats xineses decreten el seu arrest domiciliari i entronitzen a un altre nen de sis anys, Gyancaïn Norbu, com a onzè Panchen Lama.

Desembre de 2000: es reprenen els contactes entre les autoritats xineses i el govern tibetà a l'exili, que proposa avançar en l'alternativa del "camí intermedi", proposada pel Dalai Lama el 1979, que comporta la renúncia a la independència a canvi d'una autonomia que permeti al Tibet conservar la seva identitat.

2001: la comunitat tibetana a l'exili tria Samthong Rinpoche com a primer ministre del govern tibetà en unes eleccions impulsades pel Dalai Lama.

Setembre de 2002: el president de la Regió Autònoma del Tibet rep oficialment als enviats del Dalai Lama, en la primera reunió d'alt rang entre les parts després de la ruptura dels contactes el 1993.

24 de juny de 2003: Índia signa un acord amb el govern de la Xina en què reconeix al Tibet com una província xinesa, però manté l'estatut de refugiat del Dalai Lama i del seu govern a l'exili.

Maig de 2004: les autoritats de Pequín divulguen un document en el qual rebutgen la pretensió del Dalai Lama d'aconseguir més autonomia basada en un model similar al de Hong Kong.

3 de juliol de 2006: arriba a Lhasa el primer ferrocarril de la línia que uneix les capitals xinesa i tibetana.

Gener de 2008: el turisme estranger al Tibet va augmentar un 136 per cent el 2007, quan el Sostre del Món va rebre 365.000 turistes forans, enfront del 210.500 visitants el 2006.

14 de març de 2008: Lhasa registra els pitjors disturbis en dues dècades, amb 13 morts, segons el balanç oficial, en els enfrontaments entre manifestants tibetans i forces de seguretat xineses, encara que el govern tibetà a l'exili xifra en un centenar els morts.

18 de març de 2008: el Dalai Lama amenaça de renunciar a la seva posició com a líder espiritual si empitjoren els incidents violents del Tibet.

Juliol de 2008: diversos països occidentals amenacen amb boicotejar la cerimònia d'obertura dels Jocs Olímpics de Pequín si el govern de la Xina no dialoga amb els tibetans.

Agost de 2008: se celebren els Jocs Olímpics de Pequín, sense que hi hagi cap boicot, el Dalai Lama denuncia que persisteixen els abusos contra els tibetans malgrat la treva olímpica.

RECONSTRUCCIÓ A L'EXILI

Avui dia i després de més de quatre dècades en exili, la comunitat de refugiats tibetans - més de 120.000 persones - ha aconseguit reconstruir les seves vides en un entorn completament aliè, aconseguint una autosuficiència gairebé completa.

La major part dels refugiats viu en 54 assentaments que es troben repartides a l'Índia, Nepal i Bhutan.

Gairebé tots els assentaments tenen col·legis primaris i secundaris, centres de salut per a atenció primària i cooperatives. A més hi ha monestirs, convents i temples per atendre les necessitats espirituals de les persones i preservar la cultura tibetana.

L'Administració Central tibetana (coneguda com CTA) es va establir amb la finalitat de proporcionar una administració apropiada per a la comunitat de refugiats i principalment, guiar la lluita tibetana per la llibertat, la seu se situa a Dharamsala, 500 km al nord de Nova Delhi a l'estat indi de Himachal Pradesh. Durant tots aquests anys, la CTA ha estat i és, el lloc de trobada on els refugiats, espiritualment desarrelats però amb una ferma determinació poden reconstruir la seva vida i el seu futur. Els tibetans dins i fora del Tibet reconeixen a la CTA com el seu únic i legítim govern.

Primer grup de buròcrates tibetans que van realitzar el treball de reconstrucció a l'exili

L'èxit de la comunitat de refugiats tibetans s'atribueix la seva àrdua tasca, esperit d'independència i adaptabilitat. Això els ha permès aprofitar al màxim l'assistència humanitària lliurada, tant pel govern i el poble indi, com per organitzacions humanitàries internacionals. Sent el desenvolupament institucional

fonamental per a l'èxit de qualsevol organització o societat, no està de més dir que part de la història reeixida dels tibetans s'ha d'atribuir a la presència i el funcionament efectiu de la CTA sota el lideratge de SS el Dalai Lama.

Les Arrels de la Comunitat Tibetana a Exili

Immediatament després de l'arribada del Dalai Lama a l'Índia (17 de març 1959) va començar un permanent flux de refugiats tibetans, el que es va convertir en un massiu èxode durant els últims temps.

A finals de juny 1959, aproximadament 20.000 tibetans havien fugit des de la seva terra natal, el primer de repetits èxodes, arribant en ocasions a 85.000 persones. Mentre alguns refugiats van ser capaços de portar les seves famílies, molts van haver de fugir sols, deixant els seus éssers estimats enrere.

De manera similar, alguns van aconseguir sobreviure la difícil travessia per l'Himàlaia mentre molts altres, principalment gent gran i joves, van perdre la vida en el trajecte. Arribant a l'Índia gran part dels refugiats estaven morint-se de fam o ferida, malalta per causa de l'altitud i atordida per un profund xoc cultural en arribar a un món estrany.

La preocupació immediata del Dalai Lama va ser el problema de supervivència dels refugiats, particularment la destinació i futur dels nens petits. En la seva autobiografia "La meua terra i el meu poble", el Dalai Lama va escriure: "és molt més difícil per als nens desarrelats i portats de sobte a un entorn completament diferent que per als adults, i molts d'ells van morir durant els primers dies pel canvi de clima i alimentació. Havíem de prendre mesures dràstiques per conservar la seva salut - i la seva educació també constituïa un factor de gran importància.

Rehabilitació dels refugiats

Al principi, dos grans campaments van ser establerts amb l'assessoria del Govern de l'Índia: un en Missamari, localitzat a 10 milles de Tezpur a l'estat indi d'Arunachal Pradesh, l'altre a Buxa Duar, antic camp de presoners de guerra anglès a prop de la frontera amb Bhutan a Bengala. Poques setmanes després d'habilitar els campaments 6.000 refugiats van arribar a Missamari i 1.000 a Buxa Duar.

Un grup de refugiats tibetans a Assam, al nord-est de l'Índia, el 1959

Com els campaments no podien rebre més de 9.000 persones entre tots dos, es van efectuar esforços simultanis per repartir als refugiats en treballs caminers en les regions més fresques del nord de l'Índia per prevenir víctimes a causa del calor intensa, superpoblació i epidèmies de disenteria amibica. El primer grup de 3.394 persones va ser enviat al setembre de 1959 per executar treballs caminers a Sikkim.

BIOGRAFIA DE S.S. EL DALAI LAMA I EL SEU CAMÍ DE LA NO-VIOLENCIA

Sa Santedat el Catorzè Dalai Lama, Tenzin Gyatso, és el cap d'estat temporal i líder espiritual del poble tibetà. Va néixer el 6 de juliol de 1935, en una petita vila anomenada Taktser situada al nord-est del Tibet, i va ser anomenat Lhamo Dhondup. Nascut en una família camperola, Sa Santedat va ser reconegut als 2 anys d'edat, d'acord amb la tradició tibetana, com la reencarnació del seu predecessor el 13° Dalai Lama. La seva Santedat és una encarnació de Avalokitesvara, el Buda de la Compassió.

El 17 de novembre de 1950, Sa Santedat va ser cridat a assumir el complet poder polític (Cap d'Estat i Govern) quan Tibet va ser amenaçat pel poder de la Xina. El 1954, va viatjar a Beijing per sostenir converses de pau amb Mao Tse-tung i altres líders xinesos, incloent Chou En Lai i Deng Xiaoping.

El 1956, mentre visitava Índia per atendre el 2.500 aniversari del naixement del Buda, va tenir una sèrie de trobades amb el primer ministre Nehru i Premier Chou sobre les deteriorades condicions al Tibet.

Els seus esforços per aconseguir una solució pacífica al conflicte sinó-tibetà es van veure frustrats per la cruel política de Beijing a l'est del Tibet, que va provocar un aixecament popular. Aquest moviment de resistència es va estendre cap a altres parts del país, i el 10 de març de 1959, la capital del Tibet, Lhasa, explotar amb la major manifestació de tota la història del Tibet, cridant a Xina a abandonar el Tibet i reafirmant la independència d'aquest. La seva Santedat va escapar cap a Índia on li va ser donat asil polític; voltant de 80.000 refugiats tibetans van seguir a Sa Santedat cap a l'exili.

S.S. el Dalai Lama

En els primers anys d'exili, Sa Santedat apel·lar a les Nacions Unides pel tema del Tibet, resultant aquesta gestió en tres resolucions adoptades per l'Assemblea General en els anys 1959, 1961 i 1965, cridant a la Xina a respectar els drets humans dels tibetans i el seu dret a l'autodeterminació. Amb el restabliment del Govern Tibetà a l'Índia, Sa Santedat va veure que el seu més urgent i immediata tasca era preservar la cultura tibetana.

El 1963, Sa Santedat va promulgar una constitució democràtica, basada en els principis budistes i en la Declaració Universal dels Drets Humans com a model per a un futur Tibet lliure. Des de llavors, Sa Santedat ha estat el defensor més rigorós del mateix experiment democràtic dels refugiats, mentre que consistentment reafirma el seu desig de no mantenir cap càrrec polític una vegada que Tibet recuperi la seva independència. La seva Santedat continua presentant noves iniciatives per resoldre el tema del Tibet.

Malgrat tot això, el Dalai Lama no ha perdut ni la seva esperança ni la seva determinació d'aconseguir justícia per la seva gent. Durant més de 40 anys ha lluitat amb aquest gegant-Xina-, no amb ira, sinó amb compassió, d'una manera no violent, armat només amb la veritat. La seva estratègia ha estat atraure l'atenció mundial cap a la crisi tibetana a la creença que la justícia de la seva causa provocarà els canvis en la política xinesa cap al Tibet.

El 10 de desembre de 1989 li va ser concedit el **Premi Nobel de la Pau** per la seva resistència constant a l'ús de la violència en la lluita de la seva gent per recuperar la llibertat, donant a conèixer el seu punt de vista respecte al conflicte del Tibet i la situació al seu país. És membre del Comitè d'honor de la Coordinació internacional per al Decenni de la no violència i de la pau.

EL TIBET EN L'ACTUALITAT

Un genocidi que continua

En nom de l'anomenada "Alliberament Pacífic del Tibet", la RPC va dur a terme fins al 1990, **un genocidi d'un milió dos-cents mil tibetans**, gairebé el 20% de la població tibetana.

Dels 6.254 monestirs, tot just catorze van ser conservats, quatre es van transformar en presidis. Monges i monjos van ser obligats a tenir relacions sexuals en públic. Milers de tibetans van ser enviats a camps de treball forçós. Locals sagrats van ser convertits en estables i magatzems de gra. Roques inscrites amb mantres sagrats van ser utilitzades per a la construcció d'urinaris públics. Biblioteques amb manuscrits centenaris van ser incendiades. Molts eremites van ser torturats, insultats i ridiculitzats públicament.

El Tibet, a més de ser riquíssim en minerals, té una gran importància econòmica, geopolítica i estratègica - militar així, un 25% dels míssils intercontinentals de caps múltiples de la RPC estan ubicats en sòl tibetà. L'ecosistema tibetà, tot i ser molt ric, és extremadament fràgil; prop del 80% del boscatge tibetanes han estat destruïdes a causa de la tala indiscriminada per obtenir fusta que és exportada de la zona cap a altres regions xineses. Diverses espècies corren risc d'extinció. A més certes regions estan sent utilitzades com a abocadors nuclears.

La manca de Drets Humans

Actualment, 16 articles de la Declaració Universal dels Drets Humans estan sent violats a l'ambigua, "Regió Autònoma del Tibet". Els soldats estan per tot arreu. Els tibetans són discriminats en tots els aspectes i no tenen les llibertats fonamentals. Qui es manifesta contra la dictadura comunista és durament

castigat. Qui té una foto de SS. SS. el Dalai Lama, una bandera tibetana o, qualsevol mate Tibet és empresonat de manera immediata. El simple fet de parlar amb un estranger pot ser motiu d'empresonament.

El govern xinès ha trobat la "solució final" per al Tibet: la transferència de xinesos a la regió o la deportació de tibetans a altres regions de Xina (on són discriminats i marginats), així com avortaments o esterilitzacions dirigides a dones tibetanes.

Els impostos del govern xinès arruïnen a les famílies tibetanes pobres o nòmades i deixen escassos mitjans de supervivència a la resta. Els petits negocis, hotels, cinemes, restaurants, etc., Estan en mans xineses. Els rètols de tots els establiments estan escrits en grans caràcters xinesos i, sota en grafia molt menor en tibetà. La llengua oficial és el xinès. El govern xinès mana als nens tibetans a altres regions de la Xina, on són educats a "mode xinès".

Àrees tibetanes com Lhasa estan sent demolides i substituïdes per edificacions menors i més reduïdes, sent l'espai guanya s'utilitza en i / o usos xinesos. L'àrea al peu del Palau del Potala (residència de SS. Dalai Lama) ha estat completament arrasada, creant-se un nou espai obert semblant a la Plaça de la Pau Celestial de Pequín.

A la regió no hi ha mitjans de comunicació independents. La televisió està extremadament limitada i rígidament controlat per les autoritats de la RPC. Els periodistes estrangers no són ben rebuts i normalment són expulsats. Només La Veu d'Amèrica i Ràdio Àsia Lliure transmeten informacions realistes al Tibet.

Algunes de les pràctiques comunes dutes a terme per les autoritats xineses són:

- Violació del dret a la llibertat de religió.
- Violació del dret a la llibertat d'expressió i opinió.
- Existència de presos per causes polítiques.
- Existència de camps de treball forçat per a presos comuns i polítics.
- Arrestos indiscriminats i empresonament sense judici previ.
- Tortures sistemàtiques als presos.
- Discriminació racial i lingüística.
- Transferències forçoses de població tant de tibetans a la resta de la Xina, com de xinesos al Tibet.
- Casos de privació de l'educació a nens tibetans, amb expulsió dels mateixos de les escoles, o bé el que educació fóra del Tibet a "manera xinesa".
- Control de natalitat o esterilització de dones tibetanes.

Molt abans dels successos de la plaça de Tiananmen, l'exèrcit xinès va disparar repetides vegades sobre les manifestants tibetans desarmats. Després d'un d'aquests brutals atacs, el març de 1989, on centenars de tibetans van morir, la llei marcial va ser proclamada a Lhasa, uns tres mesos abans dels fets de Tiananmen. No obstant això, fins i tot durant la tragèdia de Tiananmen, els butlletins informatius i els polítics rarament mencionen el Tibet.

Encara que el Tibet és aproximadament de la mida de la Unió Europea, el món no ha fet cas del patiment que ha tingut lloc allà. Molts líders polítics de molts països segueixen sent reticents a entrevistar-se públicament amb el Dalai Lama, per por de disgustar el govern xinès.

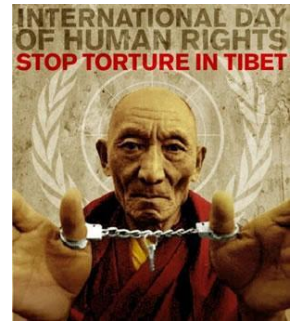
Actualment els líders xinesos signen acords amb altres països a canvi que prohibeixin qualsevol manifestació antixinesa en els seus respectius països.

La repressió religiosa

Tot i que les autoritats xineses aprofiten qualsevol oportunitat per repetir que **"la Xina sempre ha respectat la llibertat religiosa del Tibet"**, el cert és que el 24 de març de 1995, va ser anunciat un decret per restringir el nombre de monjos que cada monestir pot tenir i per disminuir la quantitat dels donatius destinats als temples. La construcció de nous monestirs ha de ser autoritzada per les autoritats sota l'al·legació que **"els monestirs han d'estar en mans de monjos patriotes i respectuosos amb la llei"**.

A més, en cada monestir hi ha un petit grup d'inspectors xinesos residents que controlen i "supervisen" les activitats dels temples. Tots els joves menors de 15 que pretengui entrar en un monestir és rebutjats (abans es podia ingressar amb només sis anys). Centenars de monjos han estat empresonats per no retirar la fotografia del Dalai Lama dels seus altars. Quan finalment són excarcerats, després d'innombrables patiments, són expulsats del seu monestir i exiliats als seus pobles natsals.

El febrer de 1996 una directiva del Partit Comunista Xinès, va ordenar el tancament de tots els monestirs culpables **"d'activitats polítiques"**, no definides en la Directiva. També es insta el canvi de tots els dirigents actuals de totes les institucions religioses per la de persones **"patriòtiques"**. A partir del mes d'abril d'aquest any, els dirigents xinesos afirmen que la postura religiosa del Dalai Lama és **"herètica"**, al mateix temps que una directiva del 5 d'abril prohibeix la possessió o exhibició de la foto del Dalai Lama.

Al maig d'aquest any les autoritats comencen a imposar aquesta nova directriu al Monestir de Ganden, amb una clara oposició dels monjos.

Un funcionari és agredit, intervé l'exèrcit i provoquen una tragèdia: deu monjos moren, cinc resulten ferits i una seixantena són arrestats. Alhora, s'informava que el monestir es tanca el 15 d'octubre.

Les autoritats xineses també recorren als denominats "equips de treball", un grup especial de funcionaris xinesos encarregats de la reeducació dels monjos tibetans. Aquests "equips" herència de les repressions maoistes i poc utilitzades després de la mort del "Gran Timoner", són un grup de funcionaris laics tibetans sense cap competència en especial, i la finalitat principal és la de que els monjos repudiïn al Dalai Lama. Aquests funcionaris han de fer que els monjos signin una declaració de cinc punts:

- 1.- Rebutjar el Dalai Lama com a cap espiritual.
- 2.- Acceptar com Panchen Lama al nen nomenat per Pequín.
- 3.- Reconèixer que el Tibet ha estat sempre una part de la Xina.
- 4.- Prometre que no es realitzaran mai activitats "separatistes".
- 5.- Renunciar a la independència del Tibet.

Els "reeducadors" també solen incloure un sisè punt que consideren de gran importància: el de no escoltar mai les emissions en llengua tibetana de La Veu d'Amèrica. Els qui es neguen a signar o protestes són empresonats. Aquesta reeducació sol dur-se a terme tres vegades per setmana, en sessions de quatre hores de durada cadascuna, en petits grups i amb especial dedicació als monjos de menys de 18 anys, i amb el "suport" de quatre fascicles de 80 a 120 pàgines cada un (història, religió, dret i "separatisme").

El cas del Panchen Lama

El **Panchen Lama** o "**Gran Savi**", és el títol atorgat per SS. el Cinquè Dalai Lama "El Gran", a l'abat del monestir de Tashilhunpo. Per als tibetans, els Panchen Lama són les emanacions del **Buda Amitabha**, el Buda de la Infinita Llum. i exerceixen la segona direcció religiosa després dels Dalai Lama. Els Panchen Lama no tenen responsabilitats polítiques, encara que són els encarregats de dirigir la recerca dels nous Dalai Lama.

El 14 de maig de 1995, després de sis anys de recerca i consultes, SS. el Dalai Lama va anunciar la troballa del nou Panchen Lama: **Gedhun Choekyi Nyima**; nascut el 25 d'abril de 1989, a la localitat de Lhari (Tibet) en el si d'una família pobra. El nou Panchen Lama va passar totes les proves a les quals es va sotmetre per verificar com a onzena reencarnació del Panchen Lama. Així mateix, va tenir el reconeixement de l'oracle oficial tibetà, consultat a aquest efecte, en un minucios procés conegut com "**les tres súpliques a les Tres Joies Infal·libles**".

El 12 de juliol de 1995 el monestir de Tashilhunpo va ser envaït per la policia. Prop de 50 monjos, incloent el lama Chadrel Rinpoche (Abad del monestir i que alhora va liderar la comissió de recerca del Panchen Lama), van ser empresonats i torturats, encara que el pitjor ja havia passat ...

El 17 de maig d'aquest any, Gedhun i els seus pares van desaparèixer. Durant un any el govern xinès no va voler donar cap informació sobre el parador del nen i dels seus pares.

El 28 de maig de 1996, l'agència oficial de notícies xineses Xinhua va anunciar que Gedhun estava "**sota protecció del govern a petició dels seus pares, a causa del risc de ser segrestat per separatistes**". En realitat el 17 de maig del 95 un grup especial de l'exèrcit xinès, en una operació sorpresa i amb aterratge d'helicòpters a l'aldea, van aconseguir segrestar al petit lama i traslladar-lo a un lloc desconegut dins del territori xinès.

El 29 de novembre de 1996 el govern xinès va anul·lar el nomenament del Panchen Lama realitzada per SS. el Dalai Lama, al mateix temps va anunciar el nomenament al càrrec de Panchen Lama a la de **Gyaltzen Norbu**, casualment, fill d'un membre del Partit Comunista Xinès.

En l'actualitat Chadrel Rinpoche està empresonat i Gedhun Choekyi Nyima és el presoner polític més jove del món.

Pràctiques de tortura

Actualment hi ha prop de 1.100 presoners polítics al Tibet, incloent al Panchen Lama. Segons **Amnistia Internacional**, molts d'aquests presoners polítics (incloent desenes de presoners de consciència), van ser empresonats sense acusació o judici previ. Aquesta pràctica obeeix al denominat pels xinesos Xian pa hou shen (**primer el veredict, després el judici**). Relats contrastats indiquen que els presos han estat sistemàticament interrogats, maltractats i torturats de les formes més cruels.

Ara com ara l'única sortida que té la població tibetana com a forma de protestar és mitjançant les **auto-immolacions**.

Ja són més de 120 persones (majoritàriament monjos) les que han hagut de recórrer a aquest horrible sistema de protesta.

La cultura tibetana està ara millor preservada "fora" que "dins" del Tibet. Segons un informe de la **Comissió Internacional de Juristes**, a l'interior del Tibet, el govern xinès està fet un genocidi cultural i humà en massa.

Per un Tibet Lliure han col·laborat en aquest butlletí:

Casa del Tíbet
Barcelona

། བོད་ཁང་།

FUNDACIÓ

CASA DEL TIBET

BARCELONA

<http://www.casadeltibetbcn.org/es/la-casa-del-tibet>

Comunitat
Tibetana
d'Espanya

Thuk Je Che Tibet

ཐུག་ཇེ་ཇེ་མེ་བོད་

Associació
Thuk Je Che
Tíbet

www.thukjchetibet.org